

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 306/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 30 stycznia 2020 roku w sprawie II K 118/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	błędu w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia , polegający na nieuprawnionym uznaniu, wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, że M. S. nie popełnił zarzucanego mu czynu podczas, gdy całościowa, wszechstronna ocena materiału	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>dowodowego zebranego w toku postępowania przygotowawczego, a w szczególności przesłuchanie pokrzywdzonego K. R., przeprowadzone z udziałem oskarżonego okazanie i konfrontacja, podczas których pokrzywdzony z całą pewnością rozpoznał oskarżonego jako sprawcę, powinny prowadzić do wydania wyroku skazującego</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wniesiona apelacja okazała się zasadna w takim stopniu, że na skutek jej złożenia, zaistniały podstawy do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Analiza dotychczas zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przebiegu postępowania, nie upoważnia bowiem do rozstrzygnięcia merytorycznego i nie</p>			

pozwala na ocenę, czy zapadły wyrok Sądu I instancji jest pod tym względem trafny. Analiza zebranego materiału dowodowego oraz przebiegu dotychczasowego postępowania prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy w trakcie rozpoznawania przedmiotowej sprawy dopuścił się tego rodzaju obrazy przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wydanego przezeń końcowego rozstrzygnięcia.

Ponieważ częściowo ocena zarzutów merytorycznych podniesionych w apelacji jest aktualnie przedwczesna, Sąd Okręgowy ograniczy się tylko do wskazania uchybień, które legły u podstaw uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Przechodząc do szczegółowych rozważań, przede wszystkim przypomnieć należy, że sąd winien w sposób

poprawny ustalić
stan faktyczny
sprawy,
przeprowadzając
wszystkie możliwe
dowody, w sposób
zgodny z
obowiązującą
procedurą, a
następnie dokonując
ich prawidłowej
oceny.

Tymczasem Są-
dowi Rejonowemu
zarzucić trzeba,
że w realiach
rozpoznawanej
sprawy dopuścił się
obrazy przepisów
postępowania, które
mogły mieć
znaczenia dla treści
wydanego wyroku,
jak również nie
wyczerpał
wszystkich
możliwych środków
dowodowych,
zmierających do
poczynienia pełnych
ustaleń faktycznych,
miast tego
przedwcześnie
sięgając po
instytucję
przewidzianą w art.
5 § 2 k.p.k.

Pamiętać należy, że
instytucja in dubio
pro reo nie dotyczy
każdej wątpliwości,
ale tylko tych, które
nie dają się usunąć.
W uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku sąd
rejonowy wyjaśnił
wszystkie kwestie,

apelacja zaś nie
wskazała, aby
zachodziły nie
usunięte
wątpliwości.

Bowiem wątpliwości
w zakresie ustaleń
faktycznych
powinny być
wyjaśnione i
usunięte przez
wszechstronna
inicjatywę
dowodowa organu
procesowego i
gruntowna analizę
całego dostępnego
materiału
dowodowego.

Dopiero wtedy, gdy
po wykorzystaniu
wszelkich
istniejących
możliwości
wątpliwości te nie
zostaną usunięte,
należy je
wytlumaczyć w
sposób korzystny
(por. wyrok SN
z dnia 25.06.1991
r., WR 107/91,
OSNKW 1992, nr
1, poz. 14). Bowiem
zgodnie z ustalonym
w doktrynie i
orzecznictwie
poglądem stan
określany jako
"niedające się
usunąć wątpliwości"
powstaje, gdy w
trakcie
postępowania
sądowego występują
określone
wątpliwości natury
faktycznej lub
prawnej. Zanim

sąd uzna określone wątpliwości za "nie dające się usunąć", winien podjąć działania zmierzające do stwierdzenia, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wymyślone, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy udało się je przezwyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. Dopiero w razie braku możliwości usunięcia wątpliwości, po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości dowodowych, następuje rozstrzygnięcie ich na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że stan "nie dających się usunąć wątpliwości" jest stanem niemożności przyjęcia ustaleń niewątpliwych, mimo wykorzystania wszystkich przewidzianych prawem metod dochodzenia do ustaleń zgodnych z rzeczywistością. O naruszeniu zasady in dubio pro

re o nie można mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego (por. wyr. SN z 14.5.1999 r., IV KKN 714/98, OSProk. i Pr. 2000, Nr 4, poz. 8).

Należy zwrócić uwagę, że niedające się usunąć wątpliwości to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi przy użyciu zasad oceny dowodów. Dopiero gdy sprzeczności nie da się rozstrzygnąć, to jest wątpliwości usunąć, wtedy wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.p.k.). Tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonego nie oznacza powinności wybierania wersji korzystniejszej. Najpierw bowiem wybiera się wersję wynikającą z racjonalnej analizy

dowodów, to jest tę, która wynika z decyzji o ich wiarygodności (por. wyr. SA w Krakowie z 15.1.2003 r., II AKA 360/02, KZS 2003, Nr 3, poz. 46; wyr. SN z 6.1.2004 r., V KK 60/03, OSProk. i Pr. 2004, Nr 5, poz. 2). Zdaniem Sadu odwoławczego w realiach przedmiotowej sprawy mamy do czynienia nie z niedającymi się usunąć wątpliwościami, a z dwiema sprzecznymi wersjami zdarzenia. Przy czym Sąd I instancji nie dokonał racjonalnej oceny dowodów i nie wskazał, która z nich jest wiarygodna (i możliwa) w świetle zebranych dowodów.

Zważywszy na powyższe podkreślić należy, że Sąd I instancji nie odniósł się prawidłowo do zeznań pokrzywdzonego K. R.. Pokrzywdzony od samego początku wskazywał, że jeden z mężczyzn, który do niego podszedł był istotnie niższy od drugiego i to ten wyższy – nawet od pokrzywdzonego - zadał mu cios.

Pokrzywdzony już przy pierwszym okazaniu tablicy pogłądowej z wizerunkiem czterech mężczyzn ponad wszelką wątpliwość wskazał M. S. jako sprawcę jego pobicia. Także w toku konfrontacji, gdzie pokrzywdzony osobiście zetknął się z oskarżonym, nie miał on żadnych wątpliwości, że sprawcą jego pobicia był konfrontowany oskarżony. Podnieść przy tym należy, że pokrzywdzony przy okazji konfrontacji miał sposobność obserwować gestykulację oskarżonego, jego sposób wysławiania się, słyszał jego głos. Jest to o tyle istotne, że przed uderzeniem pokrzywdzonego doszło do wymiany słownej – agresorzy zaczepiali słownie tuż przed wyprowadzeniem ciosu przez jednego z nich - pokrzywdzonego, artykułowali do niego pretensje. Pokrzywdzony więc „znał” głos napastnika, jego sposób zachowania się, gestykulacji, tembr głosu i w tych okolicznościach, mając taką wiedzę, w toku konfrontacji

wskazał bez jakichkolwiek wątpliwości na osobę M. S. jako sprawcę uderzenia. Pokrzywdzony przy tym bardzo szczegółowo opisał i wskazał na elementy garderoby, w które ubrani byli zaczepiający go mężczyźni.

Pokrzywdzony wskazał, że niższy z mężczyzn – czyli M. S. - miał czapkę na głowie. Uszła ta okoliczność uwadze Sądu meriti, a jest o tyle istotna, że takie nakrycie głowy w pewnym stopniu utrudnia jednak identyfikację osoby, a w toku postępowania przygotowawczego pokrzywdzony absolutnie przekonany był, że sprawcą zdarzenia jest właśnie M. S..

W postępowaniu sądowym mamy do czynienia z radykalną zaś zmianą depozycji pokrzywdzonego.

Pokrzywdzony zeznał, że z uwagi na upływ czasu od zdarzenia, pewnych szczegółów nie pamięta. Po odczytaniu jego zeznań z postępowania przygotowawczego,

pokrzywdzony
widząc osobę
oskarżonego,
stwierdza, że „coś
mu nie pasuje”,
sugeruje, że sprawca
uderzenia był wyższy
od niego, zaś w
toku konfrontacji
zarówno on, jak
oskarżony siedzieli
i tylko w pozycji
siedzącej widział
oskarżonego.

Pokrzywdzony
finalnie z całą
stanowczością
zeznał, że oskarżony
go wtedy nie uderzył.

W tych
okolicznościach Sąd
meriti doszedł do
przekonania, że
skoro w toku
konfrontacji
zarówno
pokrzywdzony, jak i
oskarżony siedzieli,
więc w ocenie tego
Sądu pokrzywdzony
mógł nie wychwycić,
że M. S. jest
od niego niższy,
a to prowadzący
konfrontację
zaniechał zadania
wnikliwych pytań w
tym zakresie.

O ile rację ma
Sąd meriti, że
prowadzący
konfrontacje nie
wykazał się należytą
dociekliwością, aby
powyżej opisaną
sytuację wyjaśnić,
to zupełnie uszły
uwadze tego Sądu

istotne okoliczności, które płyną z zeznań świadka W. R. - ojca pokrzywdzonego, które zeznania Sąd meriti ocenił jako zbędne do czynienia ustaleń faktycznych.

Tymczasem świadek ten konsekwentnie i spójnie utrzymywał, że syn jego (pokrzywdzony) informował go, że poznałby sprawcę, był pewien tego na 99 % pewien przy okazaniu zdjęć i informował ojca, że „to niższy go uderzył”.

Z depozycji świadka W. R. płynie także istotna okoliczność, że „pokrzywdzony był w szkole informowany odpuść. Przyjdzie czas, że przyjdzie sprawiedliwość”.

W sprawie mamy przecież do czynienia z sytuacją, że pokrzywdzony wycofał się z uprzednio składanych zeznań obciążających oskarżonego. Sąd meriti w takiej sytuacji nie pokusił się o ustalenie przyczyn powyższego, w szczególności nie wyjaśnił, czy do zmiany depozycji

doszło wskutek odczytania pokrzywdzonemu złożonych uprzednio zeznań, możliwości oględzin na sali stojącego oskarżonego, co wzbudzić miało w pokrzywdzonym wątpliwości, czy też doszło do zmiany depozycji wskutek okoliczności, które mogły świadczyć o wywieraniu presji na pokrzywdzonego, co pośrednio płynie z zeznań świadka W. R., cytowanych powyżej.

Zważyć również należy, że oskarżony z początku nie przyznawał się do winy i całkowicie negował swą obecność w miejscu zajścia. W toku zaś rozprawy w dniu 30 stycznia 2020 roku wyjaśnił, że „takiej sytuacji nie było i gdzie jest ten drugi kolega, z którym byłem”. Mamy więc do czynienia z sytuacją rozszerzania wyjaśnień oskarżonego w kierunku prezentowania linii obrony, co też winno zwrócić uwagę sądu i skłonić do wnikliwego

rozważenia tych okoliczności.

Fakt więc wycofania się ze wskazania osoby sprawcy przez pokrzywdzonego dopiero w toku rozprawy, winien być przez Sąd interpretowany z dalece większą ostrożnością i wnikliwością na tle całości w/w materiału dowodowego, zwłaszcza, że M. S. jest osobą mimo młodego wieku już uprzednio karaną, a jego postawa w toku postępowania przygotowawczego wyrażała niechęć do współpracy z prowadzącymi postępowanie.

Na tym etapie postępowania nieuprawnione są więc konkluzje do jakich doszedł Sąd meriti, że w zeznaniach pokrzywdzonego zaistniała rozbieżność odnośnie osoby sprawcy czynu, gdyż opisał go jako postawnego mężczyznę, wyższego od niego, co potwierdził przez Sądem, a w trakcie rozpoznania wizerunku rozpoznał

<p>oskarżonego, który jest od niego niższy, a swoje rozpoznanie potwierdził w trakcie konfrontacji, jednakże wówczas oskarżony był w pozycji siedzącej, a w sprawie brak jest dowodów, które pozwoliłyby na potwierdzenie jednej z dwóch wersji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Rejonowy dokonał zbyt pobieżnej i lakonicznej oceny zebranych dowodów, a w konsekwencji zaniechał rzetelnej i wszechstronnej weryfikacji linii obrony oskarżonego i nie wyjaśnił występujących w sprawie w/w wątpliwości we właściwy sposób. Tym samym,</p>		

konkluzje Sądu meriti nie stanowią wyniku rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, a nade wszystko nie zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Zatem uchybienie Sądu a quo polegało na selektywnej analizie zgromadzonych dowodów, wskutek braku wnikliwego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zaskarżony wyrok zapadł z obrazą przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotne znaczenie dla treści merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie. Szereg wymienionych wyżej uchybień, jakie zaistniały przy rozpoznawaniu

sprawy przez Sąd Rejonowy, sprawiło, że nie jest możliwe merytoryczne ustosunkowanie się przez Sąd Odwoławczy, co do trafności zaskarżonego wyroku. Suma tych nieprawidłowości tworzy jakość, która powoduje, że zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Wobec zaistnienia wyżej omówionych uchybień, uniemożliwiających merytoryczną kontrolę prawidłowości zaskarżonego wyroku, skutkujących w efekcie uchyleciem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, ustosunkowanie się do pozostałych podnoszonych w skardze apelacyjnej zarzutów, należy uznać za przedwczesne.

Dlatego też powyższe rozważania Sądu Odwoławczego ograniczone zostały

do przedstawienia tylko tych uchybień, które legły u podstaw uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Jednocześnie należy wyraźnie podkreślić, iż Sąd Okręgowy nie wyraża w przedmiotowym uzasadnieniu swojego stanowiska, pozostawiając tą decyzję Sądowi meriti, który podejmie ją po przeprowadzeniu postępowania dowodowego.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia	
<p>W aspekcie powyższych wywodów stwierdzić też trzeba, że Sąd Rejonowy nie uzasadnił swej decyzji w sposób prawidłowy naruszając tym samym normę art. 424 k.p.k. Wynika to z faktu, iż pisemne motywy zaskarżonego wyroku są tak lakoniczne i pobieżne, że w związku z tym nie sposób prześledzić toku rozumowania Sądu meriti, który doprowadził do konstatacji, iż oskarżony działaniem swym nie wyczerpał znamion zarzucanego mu czynu. W tym miejscu zważyć należy, iż uzasadnienie wyroku powinno wskazywać logiczny proces, który doprowadził Sąd do wniosku o winie lub niewinności oskarżonego. Sąd powinien więc wskazać w uzasadnieniu, jakie fakty uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia i dlaczego</p>	

nie uznaje dowodów przeciwnych, a następnie, jakie wnioski wyprowadza z dokonanych ustaleń (por. wyrok SN z 29.09.1973 r., II KR 105/73, opubl. OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 21; wyrok SN z 22.02.1982 r., II KR 337/81, opubl. OSNPG 1983, nr 2, poz. 22).

Sąd Rejonowy dokonał zbyt pobieżnej i lakonicznej oceny zebranych dowodów, a w konsekwencji zaniechał rzetelnej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego i nie wyjaśnił występujących w sprawie wątpliwości we właściwy sposób. Tym samym, konkluzje Sądu meriti nie stanowią wyniku rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, a nade wszystko nie zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania –

<p>uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Zatem uchylenie Sądu a quo polegało na selektywnej analizie zgromadzonych dowodów, wskutek braku wnikliwego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy.</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>			
<p>5.3.1.4.1.</p>		<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>			
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien przede wszystkim po wyjaśnieniu</p>			

wszystkich istotnych okoliczności sprawy, dokonać wyczerpującej oceny poszczególnych dowodów, zgodnie z treścią art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., mając na względzie poczynione powyżej uwagi. W szczególności przesłuchać ponownie pokrzywdzonego, świadków oraz oskarżonego, skonfrontować wyjaśnienia oskarżonego z zeznaniami świadka W. R. w szczególności celem ustalenia co było rzeczywistą przyczyną zmiany depozycji pokrzywdzonego w kierunku wycofania się z obciążających M. S. wyjaśnień. Sąd Rejonowy winien też baczyć, aby w ewentualnym pisemnym uzasadnieniu wyroku (zawierającym wszystkie elementy określone w art. 424 k.p.k.), został przedstawiony tok rozumowania Sądu i to w taki sposób, żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego

<p>zgodność z materiałem dowodowym. Całość zaś zebranego materiału dowodowego Sąd I instancji winien poddać wnikliwej analizie celem prawidłowego stworzenia podstawy do ustalenia prawdy materialnej i powzięcia prawidłowego rozstrzygnięcia.</p> <p>Jednocześnie należy wyraźnie podkreślić, iż Sąd Okręgowy nie wyraża w przedmiotowym uzasadnieniu swojego stanowiska, pozostawiając tą decyzję Sądowi meriti, który podejmie ją po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, pamiętając o chroniącym zakazie reformationis in peius. (art.443 kpk , art. 442 kpk)</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 30 stycznia 2020 roku w sprawie II K 118/19	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana